

DOMINGO XIII ORDINARIO (B)

PRIMEIRA LECTURA Sab 1, 13-15; 2, 23-24

Lectura do libro da Sabedoría

Non fixo Deus a morte nin se aleda co exterminio dos vivos; creouno todo, de certo, para que subsista e as criaturas do mundo son saudables; non hai nelas veneno mortal nin ten o Hades imperio sobre a terra, porque a Xustiza é inmortal.

Pois Deus creou o home para a incorrupción e fíxoo imaxe do seu propio ser, mais pola envexa do demo entrou a morte no mundo, e os seus secuaces téñena de probar.

SALMO RESPONSORIAL Sal 29, 2 e 4. 5-6. 11 e 12a e 13b

R/. (2a): **Eu lóote, Señor, porque me libraches.**

Eu lóote, Señor, porque me libraches
e non deixaches rirse de min os inimigos.
sacaches do abismo a miña vida,
fixéchesme revivir,
lonxe dos que baixan ó sepulcro.

Cantádelle ó Señor os seus amados,
loade o seu santo nome.
O seu furor dura só un intre;
o seu favor, toda a vida.
Se hai pranto á tardiña,
ó abrente xa hai ledicia.

Escoita, Señor; ten compaixón de min,
Señor, ven socorrerme.
Trocáche-lo meu lamento en danza,
Señor, meu Deus, hei loarte por sempre.

SEGUNDA LECTURA 2 Cor 8, 7. 9. 13-15

Lectura da segunda carta do Apóstolo San Paulo ós Corintios

Irmáns: Xa que abundades en todo -en fe, en palabras, en ciencia, en interese polas cousas e en amor a nós-, abundade tamén nesta gracia. Coñeces ben a xenerosidade do noso Señor Xesús Cristo: sendo rico, fíxose pobre por vós, para vos enriquecer coa súa pobreza.

Non se trata de que pasedes apuros por aliviardes a outros, senón de que haxa equilibrio. Neste momento a vosa abundancia pode remedia-la carencia deles, para que a abundancia deles poida vir en auxilio da vosa carencia.

Así haberá igualdade, de acordo co que está escrito: A quen recollía moito, non lle sobra; e a quen recollía pouco, non lle faltaba.

EVANXEO Mc 5, 21-43

Lectura do Santo Evanxeo segundo Marcos

Naquel tempo, pasando de novo Xesús nunha barca para a banda de enfronte, xuntouse moita xente arredor del, que estaba na beira do mar. Nisto chegou un dos xefes da sinagoga, chamado Xairo, que, ó velo, botouse ós seus pés suplicándolle: - A miña filla está a piques de morrer; ven impor sobre ela as túas mans, para que sande, e viva.

E foise con el, seguido de moito xentío que o estrullaba. Había unha muller que padecía hemorraxias desde doce anos atrás, e levaba sufrido moito cos médicos, que lle acababan cos bens; total para nada, porque a cada paso ía a peor. Como oíra falar do que facía Xesús, achegouse entre a xente por detrás e tocoulle o seu vestido, dicindo para si: - "Anque non sexa máis que tocarlle o seu vestido, ficarei sa". E secándolle a fonte da hemorraxia, sentiu no seu corpo que estaba curada do mal.

Axiña Xesús, decatándose da forza que saíra del, volveuse e preguntou: - ¿Quen me tocou na roupa? Os discípulos respondéronlle: - Ti ben ve-la xente preméndote; ¿e aínda preguntas por quen te tocou?

Pero el seguía mirando arredor, para ver quen fora. Daquela, a muller, amedoñada e tremendo, sabendo o que lle sucedera, veu caer ante el contándolle toda a verdade. El díxolle: - Filla, a túa fe sandoute, vaite en paz, curada para sempre da túa doenza.

Aínda estaba el falando, cando chegaron da casa do xefe da sinagoga a dicirlle: - A túa filla acaba de morrer. ¿Para que andar xa molestando ó Mestre? Pero Xesús, ó escoitalo que estaban a falar, díxolle ó xefe da sinagoga: - Non temas, abonda que teñas fe.

E non permitiu que ninguén o acompañase, fóra de Pedro, Santiago e Xoán, o irmán de Santiago. Ó chegaren á casa do xefe da sinagoga, vendo o gran barullo que facían con choros e lamentos, entrou e díxolles: - ¿A que vén tanto barullo e tanto chorar? A meniña non morreu, está a durmir.

E todos facían riso del. Pero botándoos a todos fóra e levando con el os pais da meniña e mailos seus acompañantes, entrou onde estaba a nena. Colleuna pola man e díxolle: - Talitha, qumi (que quere dicir: "rapaza, érguete"). A rapaciña ergueuse de contado, e botouse a andar, que xa tiña doce anos. E aquela xente quedou coa boca aberta. El insistiulles en que non llo contasen a ninguén, e mandou que lle desen de comer.